

Jertfa lui Hristos și păcatul lui Adam

1 iulie 2005

Gili Cârstea

Ce se întâmpla cu ispășirea dacă Adam nu păcătuia?

Înainte de a trece la studiul acestui subiect, ar fi necesar să clarificăm o anumită confuzie care persistă și astăzi cu privire la planurile lui Dumnezeu, care „nu cunosc nici grabă, nici întârziere,” așa cum ne spune Spiritul Profeției. De aici, noi am înțeles că planurile divine nu pot fi alterate, refuzate, stricate, anulate. Pentru cei mai mulți dintre noi, scopurile divine se realizează fără nici un fel de abatere sau modificare, duse la bun sfârșit de un Dumnezeu atotputernic și stăpân pe situație în orice condiții.

Cum se explică atunci deseale și tulburătoarele răsturnări de situație raportate în Scriptură, când indivizi sau popoare s-au împotrivit dorinței deschis exprimate a lui Dumnezeu, modificând cursul vieții lor sau al națiunii, de cele mai multe ori cu consecințe fatale? Cum se explică multele afirmații ale Spiritului Profetic, explicate prin „Nu a fost voia lui Dumnezeu ca...”?

Situația este cât se poate de reală, iar față de ea există, în general, două tipuri de reacție. Unii consideră că avem de-a face cu un Dumnezeu slab, incapabil să-Și impună proiectele și strategiile, și sub a cărui jurisdicție nu este sigur să trăiești. Alții adoptă o atitudine bizară, declarând că oricât de dezastruos a fost rezultatul, acela constituie voia și planul lui Dumnezeu pentru situația dată.

Există și o a treia variantă?

Hai să vedem câteva asemenea cazuri.

„Nu a fost voia lui Dumnezeu ca Israel să rățăcească timp de patruzeci de ani în pustie; El dorea să-i călăuzească direct în țara Canaanului, și să-i zidească acolo ca un popor sfânt și fericit. Dar ei ,nu au putut intra din cauza necredinței’ (Evr 3:19). Din cauza cârtirii și apostaziei ei au pierit în pustie, alții fiind ridicați pentru a intra în țara făgăduită. Tot așa, nu a fost voia lui Dumnezeu ca revenirea lui Hristos să fie amânată atât de mult timp, iar poporul Său să rămână atât de mult timp în această lume a păcatului și suferinței” (GC 458)

Acesta este poate cel mai edificator exemplu, și este unul foarte cunoscut. Dumnezeu dorea să conducă pe Israel imediat în Canaan, iar ocuparea țării nu trebuia să se facă prin război; era un cadou ceresc, din acelea care funcționează după principiul „nici prin putere, nici prin tărie.” Dar Israel a intrat în panică văzând marile și multele probleme cu care urma să se confrunte. Dintre conducătorii care au explorat țara, doar Caleb și Iosua au privit misiunea cu ochiul credinței. Ceilalți era firești, lumești, ruși de realitatea spirituală, incapabili să sesizeze

măreția planului divin. Și totuși, ei au câștigat inimile poporului și s-au opus dorinței lui Dumnezeu.

De ce nu S-a impus Dumnezeu în acel moment, fulgerând deasupra taberei și grămădindu-i ca pe o adunătură de vite în țara promisă? Dacă planul Său era de a-i duce acolo, trebuia să folosească orice metodă spre a realiza scopul, nu? Ce conta dacă îi ciomăgea puțin, atâta timp cât scopul bun era realizat, salvând astfel viața a sute de mii de oameni? Presupun chiar că cei mai mulți s-ar fi bucurat în final, convinși că Dumnezeu a procedat bine, după principiul că scopul scuză mijloacele.

Dar Dumnezeu nu a procedat așa. Se joacă El cu destinele oamenilor, sau este în caracterul Său o slăbiciune mortală, și pe care o maschează prin diverse tertipuri?

Tot așa se întâmplă cu a doua venire. Suntem gata să jurăm cu mâna pe Biblie că revenirea lui Hristos nu depinde de ceea ce face sau nu face biserica. Pur și simplu nu a venit ceasul hotărât de Dumnezeu. Ni se ridică sângele la cap ori de câte ori sugerează cineva că noi ne-am împotrivit scopurilor lui Dumnezeu și am amânat cu mulți ani revenirea. Pur și simplu nu credem că putem avea un asemenea impact asupra planurilor lui Dumnezeu. Și totuși, „nu a fost voia lui Dumnezeu ca revenirea lui Hristos să fie amânată atât de mult timp.”

A fost voia lui Dumnezeu ca primii părinți din Eden să aleagă minciuna lui Satana și să respingă adevărul spus de Dumnezeu?

„Nu a fost nicidecum voia lui Dumnezeu ca omul să ajungă păcătos. El l-a făcut pe Adam curat și nobil, fără tendințe spre păcat. El l-a așezat în grădina Eden, unde avea toate perspectivele de a rămâne loial și ascultător. Legea a fost așezată în jurul lui ca un zid de protecție” (RH 4 iunie 1901).

Cu buzele, poporul nostru recunoaște că nu a fost voia Domnului ca Adam să păcătuiască. Cu inima, însă... Păi ce se întâmpla cu planul de mântuire, cu sămânța femeii, cu Israel, cu Mesia, cu jertfa și învierea dacă nu cădea Adam?

Dacă nu cădea Adam?

Pentru cei mai mulți creștini aceasta este o întrebare absurdă. Obraznică. Ba chiar eretică. Nu i se dă nici o atenție, căci acceptarea ei, chiar ipotetică, dă peste cap toată construcția evangheliei, așa cum o înțelegem noi astăzi.

Și totuși este o întrebare validă, care ne-ar putea ajuta să clarificăm multe aspecte ale ispășirii, ale mării controversate și mai ales ale caracterului lui Dumnezeu. În plus, ea ne-ar ajuta să așezăm ispășirea și planul de mântuire în cadrul mai larg al mării controversate, dincolo de interesele limitate ale mântuirii omului.

Deci, ce s-ar fi întâmplat cu jertfa lui Hristos, aceea pregătită de la întemeierea lumii?

Mai întâi, era posibil ca Adam și Eva să reziste propunerilor lui Lucifer de a se alătura revoltei lui? Dacă răspunsul este nu, atunci complicațiile sunt devastatoare pentru caracterul lui

Dumnezeu. Înseamnă că El a aranjat lucrurile astfel ca păcătuirea lor să fie inevitabilă, că au fost constrânși să joace un rol împotriva voinței lor?

Absurd. Dumnezeu nu este un regizor ticălos. El dorea ca noua familie creată să trăiască în neprihănire. Este adevărat, erau fapte de o nouă ordine în univers, prin care Dumnezeu dorea să prezinte universului temeliile guvernării Sale, în situația de criză declanșată de revolta îngerilor. Dar este inacceptabil să sugerăm că pentru acest scop Dumnezeu a aranjat în așa fel ca Adam să cadă în păcat.

Bun. Dacă primii părinți nu cădeau în păcat, alegând să stea departe de „pomul cunoștinței,” ce se întâmpla cu Satana și oștile lui?

În acest punct trebuie clarificat un alt aspect din marea luptă. Noi, pământeni, ne-am concentrat exagerat asupra mântuirii omului, crezând că acesta este lucrul cel mai important în planul de mântuire. Această poziție ne-a făcut să tratăm cu superficialitate dragostea și interesul lui Dumnezeu pentru îngerii căzuți. I-am privit ca pe niște derbedei ordinari, cetățeni de categoria a treia, scursoarea universului, persoane fără nici o valoare morală. În general, un gunoi de care vrei să scapi cât mai repede.

Uităm că ei erau fapte maiestuoase, din cercul restrâns al familiei lui Dumnezeu, slujitorii Săi devotați și iubiți. Ei nu erau cu nimic mai prejos decât îngerii care au rămas loiali lui Dumnezeu.

De ce ne imaginăm noi că Dumnezeu nu a arătat față de salvarea lor un interes cel puțin la fel de mare ca interesul arătat pentru familia omenească? Ce ne face să credem că lor nu li s-a oferit șansa de a se reconecta la izvorul vieții, după eroarea de a se lăsa păcăliți de Lucifer? Dacă tot susținem că Dumnezeu este drept, ar fi frumos din partea noastră să nu-L prezentăm operând cu părtinire în planul de mântuire. Îngeri, oameni sau locuitori ai altor planete sunt salvați sau păstrați în neprihănire doar datorită sacrificiului lui Dumnezeu, atunci când S-a așezat „între vii și morți” ca urgia să înceteze.

Nu știm cât a durat segmentul planului de mântuire din cer, dar eforturile lui Dumnezeu de a-i convinge să se întoarcă au ajuns la un punct final, în care fiecare înger și-a stabilit irevocabil poziția. Lucifer și simpatizanții săi au cerut libertatea de a se adresa lumilor cu oferta lor pentru o nouă guvernare. Acest lucru nu le-a fost negat. Acesta a fost momentul când ei au părăsit planeta reședință, începând să viziteze planetele locuite în încercarea de a le atrage în revolta lor. Oricare dintre ele ar fi putut să cedeze acelor propuneri mincinoase. Singura planetă care a răspuns acestor minciuni a fost planeta noastră – care din acel moment a încetat să mai fie a noastră. Ea a devenit sediul noii ordini universale, casa revoltaților, împărăția în care doreau să demonstreze superioritatea unei guvernări fără legea lui Dumnezeu.

Felul în care este văzută crucea lui Hristos printre noi aproape că sugerează planul și intenția lui Dumnezeu ca Adam și Eva să păcătuiască. Fără păcătuirea lor, tot planul de mântuire este spulberat, și ne vedem obligați de a spune adio crucii, ispășirii, biruinței și clarificărilor cerute de războiul din cer. Toate acestea pentru că noi nu am răspuns corect la întrebarea capitală: „De ce a trebuit să moară Hristos?” Sau, o altă întrebare la fel de serioasă: „Trebuia să moară Hristos?”

Imediat ce a existat păcat, a existat un Mântuitor

Așa se face că ajungem la întrebarea inițială: Ce se întâmpla cu jertfa, crucea, ispășirea, dacă Adam și Eva rămâneau statornici în credința lor? Mai reușea Dumnezeu să clarifice confuziile din marea controversă? Păcatul deja intrase în univers prin revolta îngerilor, pierderile erau masive – a treia parte a îngerilor – iar cei rămași nu știau ce să mai creadă, aflând de la Satana că Dumnezeu Își va folosi puterea spre a-i omorî pe toți cei care vor alege libertatea.

Există o expresie faimoasă și cât se poate de elocventă la acest subiect, care spune: „Imediat ce a existat păcat, a existat un Mântuitor” (DA 210). Aceasta este esența planului de mântuire alcătuit din veșnicii. Aplicat la subiectul nostru, înseamnă că imediat ce păcatul a apărut în inima lui Lucifer, planul de mântuire a devenit operativ. A apărut Mielul lui Dumnezeu, jertfa pentru păcat, sângele ispășitor, crucea. Păcatul a apărut chiar în cetatea lui Dumnezeu, înainte ca el să fie adus pe pământ. Este normal ca planul să fie eficient pentru primii păcătoși, să-i salveze din pericolul mortal care îi pândea. După ce prima fază a controverselor s-a încheiat în cer, iar a treia parte a îngerilor și-au sigilat soarta, împietrindu-se dincolo de orice vindecare, ce efect mai putea avea pentru ei jertfa Mielului lui Dumnezeu răstignit în Ierusalim la patru mii de ani după căderea lui Adam?

Mai grav, ce se întâmpla cu jertfa pentru salvarea primilor păcătoși din cer, cei din familia îngerilor, dacă pământul nu se unea în rebeliune? O asemenea situație presupune că pentru ei nu a existat niciodată o șansă de salvare reală, ci doar o posibilitate ipotetică, dependentă de căderea omului în păcat.

Altfel spus, singura șansă pentru îngerii căzuți trebuia să fie căderea lui Adam în păcat și declanșarea planului de mântuire așa cum îl cunoaștem acum. Dacă așa trebuiau să se desfășoare lucrurile, Adam nu avea nici o șansă de a rezista ispitei lui Satana. Dacă rezista, planul de mântuire ar fi eșuat.

Este o asemenea premisă acceptabilă?

Se pare că da, pentru cea mai mare parte a membrilor bisericii. Se întâmplă așa deoarece noi cultivăm o foarte limitată imagine despre ispășire și marea controversă. Considerăm că problemele universului cu păcatul au început și se limitează la planeta noastră. Mântuirea omului a părut singura preocupare a cerului, iar predicarea bisericii creștine s-a concentrat exclusiv asupra acestui aspect. Din același motiv ni se pare straniu că Dumnezeu este Cel judecat, că Se află în proces, iar procesul trenează din cauza martorilor. Ni se pare ciudată orice acțiune salvatoare desfășurată în cer înainte de crearea familiei omenești. Refuzăm din start orice propunere că a apărut un Mântuitor imediat ce a apărut păcatul.

Mie mi se pare foarte relevantă pentru acest subiect definiția sorei White pentru misiunea lui Hristos:

„Când scopul misiunii Sale a fost atins - descoperirea lui Dumnezeu în fața lumii - Fiul lui Dumnezeu a anunțat că lucrarea Sa a fost terminată și caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut oamenilor” (ST 20 ian 1890).

Nu este interesant? Acest pasaj ne ajută să înțelegem că elementul central al planului de mântuire este descoperirea caracterului lui Dumnezeu în fața lumii. Nu doar pentru pământ, care

a fost o etapă secundară în tragedia care a lovit familia lui Dumnezeu, ci pentru tot universul, pentru îngerii sau lumile necăzute.

Ce trebuia descoperit despre caracterul lui Dumnezeu?

Membri ai familiei lui Dumnezeu începuseră să se desprindă de izvorul vieții, lucru care producea moarte instantanee. Lucifer infectase cerul cu minciuna că moartea este pedeapsa lui Dumnezeu pentru insubordonare. Poziția lui pe lângă tronul divin îi conferea o credibilitate largă, lucru care a complicat teribil prezentarea adevărului. Suspiciunea și teama s-au rostogolit ca un val peste locuitorii cerului, care au început să se teamă pentru viața lor. Dumnezeu avea nevoie disperată de timp, spre a putea dovedi prin fapte afirmațiile Sale că moartea nu este o pedeapsă pentru neascultare, ci consecința firească și de neoprit a desprinderii de izvorul vieții.

Urgia care a lovit inima lui Dumnezeu

În acest moment Cuvântul, Fiul lui Dumnezeu, s-a așezat între moarte și copiii Săi, a blocat cu viața Sa urgia care urma să lovească pe păcătoși, producând astfel un timp de har, un timp de probă pentru testarea cauzelor și efectelor morții. S-a produs un spațiu în care oricine să poată observa, pe baza dovezilor, natura păcatului și adevăratele motive ale morții. Acest gest măreț a anulat complet efectul despărțirii de Dumnezeu pentru toți cei care regretă despărțirea și vor să fie conectați din nou la izvorul vieții. Altfel spus, jertfa Mielului lui Dumnezeu permite refacerea părtășiei cu natura divină pentru cei care apreciază neprihănirea și vor să trăiască în ea. Ceilalți au libertatea să nu dorească acest mod de viață și să își asume consecințele unei asemenea decizii.

Așa se face că, până în momentul de față, în vasta familie a lui Dumnezeu nu există decât o singură pierdere, o singură moarte adevărată, în conflictul declanșat de Lucifer. Marea luptă nu consemnează nici o singură pierdere printre îngerii, buni sau răi. Până acum nu a murit niciun om cu adevărat; toți dorm până la înviere. Chiar Domnul Hristos, deși a stat trei zile în mormânt, a înviat și este acum pe tronul universului. Singura moarte adevărată este a Mielului lui Dumnezeu, a Doua Persoană a dumnezeirii care, cu prețul vieții Sale, a blocat pentru o vreme efectul devastator al desprinderii de izvorul vieții. Pe El Dumnezeu L-a dat, și nu-L va mai avea niciodată.

Gestul acesta uimitor nu a anulat legea guvernării divine, care garantează libertatea de alegere. El doar a stopat pentru un timp efectul morții instantanee produs de deconectarea de la viață. Oricât de monumental este el în planul de mântuire, o altă lucrare importantă urma să fie făcută, și anume clarificarea cauzelor morții, procedura lui Dumnezeu cu locuitorii cerului care nu doresc să trăiască în împărăția Sa și care nu suportă principiul ei fundamental, scrierea caracterului lui Dumnezeu în mintea lor.

Această etapă a clarificărilor era plănuită să includă noua familie creată, omenirea. Prin ei, Dumnezeu oferea universului ocazia să vadă misterul creației, legătura cu natura lui Dumnezeu, dar mai ales maniera în care locuirea lui Dumnezeu în templul sufletului produce neprihănire, și nu stânjenește cu nimic libertatea și individualitatea cetățenilor împărăției. Și insist, acest lucru nu necesita sub nici o formă căderea lui Adam.

Adam nu a fost predestinat la păcat

Dumnezeu nu avea nevoie de păcat, nelegiuire și suferință spre a clarifica dubiile provocate de minciunile lui Satana. Adam nu a fost predestinat la păcat. Este uluitor cum pot creștinii să-și imagineze că Dumnezeu își freca mâinile de bucurie că Eva s-a lăsat păcălită. Teologia modernă aproape sugerează că Dumnezeu chiar tremura de teamă ca nu cumva Adam să se încăpățâneze să refuze fructul oferit de Eva. Unii își închipuie că a fost mare bucurie în cer în ziua căderii omului, căci acum se creau posibilități ca păcatul să fie demascat, iar Dumnezeu putea să ridice un mântuitor din sămânța femeii. Așa cum explicăm astăzi planul de mântuire, Dumnezeu este acuzat indirect de căderea lui Adam, fără de care nu putea descoperi dreptatea Sa în marea controversă.

Planul de mântuire, așa cum s-a desfășurat el datorită păcatului lui Adam, este varianta de rezervă, o soluție nedorită și neplănută de Tatăl nostru ceresc. Varianta aceasta a fost un coșmar pentru cer, căci lucrarea ce trebuia realizată în pace, neprihănire, liniște și siguranță, urma acum să fie realizată în confuzie, suferință, ură, violențe, crime, războaie și apoi moartea veșnică pentru o foarte mare parte a copiilor Săi.

Dacă Adam ar fi rezistat puternicei presiuni a minciunilor lui Satana, el și familia lui ar fi onorat pe Dumnezeu în marea controversă, ar fi descoperit principiile guvernării divine în fața universului, ar fi dovedit că a fi părtaș de natură divină nu este un handicap, ci un privilegiu și o onoare, căci astfel ființele sunt părtașe de natura lui Dumnezeu, sunt parte din El. Nu mai era necesar ca Dumnezeu să ridice un Al Doilea Adam, căci primul ar fi făcut cunoscut universului caracterul Tatălui la fel de eficient ca și Cel de-al doilea, iar după încheierea mării controversă, după ce s-ar fi clarificat chestiunile în dispută – în special care este efectul despărțirii de izvorul vieții – primul Adam ar fi fost probabil invitat pe tronul universului, acolo unde acum stă Al Doilea Adam, fratele nostru mai mare.

Dar nu a fost așa. Adam și Eva au ratat onoarea extraordinară de a fi parteneri cu Creatorul în limitarea și eliminarea efectelor rebeliunii lui Satana. Ei s-au aliat cu diavolul în rebeliune, târând omenirea în nebunia păcatului și obligându-L pe Dumnezeu să recurgă la opțiunea secundară, la drumul suferinței și groazei, pe care El ne-a însoțit, dar pe care l-a simțit de mii de ori mai dureros decât noi. A devenit necesară, și chiar imperioasă, „nebulia propovăduirii crucii” pe calea sângeroasă și plină de urâciuni ce străbate valea umbrei morții. Taina lui Dumnezeu urma să fie sufocată de urâciunea pustiirii, deși ea ar fi trebuit să strălucească asemenea unui diamant în vitrina frumoasei planete Pământ, înflorind în sfințenie.

Dumnezeu dorea ca prin noua familie omenească să se descopere în fața universului nu numai principiile guvernării Sale, ci și costurile enorme cu care „urgia” fusese stopată, prin intervenția salvatoare a Cuvântului. Propovăduirea crucii lui Dumnezeu se putea face fără păcatul lui Adam, căci jerfa fusese adusă, iar acum urma să se descopere faptul uimitor că îngerii și lumile trăiesc și se bucură de binefacerile neprihănirii doar datorită acelei jertfe.

S-ar putea să nu înțelegem prea ușor cum ar fi reușit Dumnezeu să comunice universului „propovăduirea crucii” într-o omenire trăind în sfințenie, dar haideți să nu batjocorim numele

Domnului insistând că fără păcatul lui Adam marea controversă nu s-ar fi putut încheia. Din această perspectivă, poate înțelegem altfel versetul lui Pavel: „Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii” (1 Cor 1:21).

Un rezumat

1. Înainte de revolta lui Satana, fiecare ființă din univers era părtașă de natură divină: „Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu pentru locuirea Creatorului” (DA 161).

2. Păcatul este despărțire de natura divină, deconectare de la izvorul vieții, refuzul de a fi un templu al Duhului Sfânt: „Dumnezeu este izvorul vieții; și atunci când cineva alege să slujească păcatului, el se desparte de Dumnezeu, se desprinde singur de viață. El este „rupt de viața lui Dumnezeu” (DA 764).

3. Într-o lume liberă, ființele au libertatea de a alege să nu trăiască într-o astfel de lume, dacă așa doresc. Viața veșnică nu este impusă și nici obligatorie. Este o ofertă din dragoste, atâta timp cât ființele iubesc neprihănirea și doresc să fie „un templu pentru locuirea Creatorului,” aceasta fiind temelia guvernării divine. Prin această conexiune, ființele inteligente au acces la viață, informație, comunicație, transport; este o rețea a vieții și fericirii, garantată veșnic.

4. Problema lui Dumnezeu a survenit datorită faptului că îngerul acoperitor i-a mințit pe colegii lui că nu există moarte pentru cei care vor decide să părăsească rețeaua vieții; el sugera că moartea este o pedeapsă pentru libera inițiativă în exercitarea libertății, libertate de care s-ar bucura toți. Mulți au crezut așa, iar restul au fost profund tulburați și confuzi. În fața unor asemenea minciuni producătoare de desprinderea de izvorul vieții, explicațiile nu mai aveau impact. Moartea – aceea finală, moartea a doua – pândește familia lui Dumnezeu. Erau necesare măsuri drastice pentru stoparea urgiei care se întindea ca focul.

5. În această clipă de criză profundă, Mielul lui Dumnezeu, a Doua Persoană a divinității, S-a așezat de bună voie „între cei morți și cei vii; și urgia a încetat” (Num 16:48). Prin această jertfă, El a creat timpul, o entitate nouă, în care universul urma să reexamineze caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și chestiunile în dispută din marea controversă. De atunci, noi trăim într-un astfel de timp.

6. Cu toate că păcatul este mortal, în tot universul există doar o singură persoană moartă cu adevărat (moartea a doua) și anume Cuvântul. Toți ceilalți sunt în viață sau dorm în prima moarte, de la Lucifer până la generația noastră. Chiar Domnul Hristos, deși a fost pentru trei zile în mormânt, acum este viu și Se află pe tronul universului. Nici o ființă creată nu a dispărut până acum. Oamenii trăiesc sau vor învia, iar îngerii răi sunt în viață și se ocupă cu ceea ce știu ei să facă mai bine, încercând să demonstreze că se poate construi o civilizație și fără legea lui Dumnezeu.

7. Prin urmare, planul de mântuire „segmentul Pământ” este doar o oglindire a ceea ce s-a întâmplat în cer, o copie dramatizată a principiilor și faptelor care s-au petrecut pe planeta reședință. Este o realizare materială a proiectului propus de Lucifer pentru guvernarea

universului, și pe care l-ar fi trăit ei dacă toți îngerii ar fi trecut de partea rebeliunii. Dacă Adam nu ar fi păcătuit, alegând să se despartă de izvorul vieții, Dumnezeu Își realiza planul de a Se descoperi prin noua familie de oameni, creați pentru acest scop și fiind de o nouă ordine în univers. Acest plan originar nu includea păcat, moarte, cruce, ispășire sau vindecare. Toate acestea se întâmplaseră deja în cer, când Mielul a fost junghiat, „pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.” El a oferit astfel viață celor condamnați, acceptând să fie lovit de explozia fatală a deconectării de izvorul vieții.

„Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu...”

Fiul acesta a fost dat pentru totdeauna, nu ca să fie luat înapoi. Aceasta este singura moarte din univers, până în prezent. Din păcate, mulți nu se vor lăsa convinși să fie reconectați la rețeaua vieții, și vor trebui lăsați să obțină ceea ce doresc, ieșirea finală din rețea. Aceasta va fi o sfâșiere inimaginabilă a inimii lui Dumnezeu, căci ei sunt o parte din El. Nimeni nu va sta pe zidurile Noului Ierusalim, aplaudând moartea păcătoșilor. Va fi ziua celei mai teribile agonii a lui Dumnezeu, iar sfinții vor fi acolo să-L mângâie pe Tatăl, ei fiind martori că El a făcut tot ce se putea face pentru acești copii sărmani ai Săi.

Doar această imagine despre ispășire poate da sens cuvintelor lui Zaharia: „Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi-născut” (12:10).
